

ת"פ 27146/04/17 - מדינת ישראל נגד אליהו בוקין

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 27146-04-17 מדינת ישראל נ' בוקין
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו בוקין

הנאשם

הכרעת דין

מבוא:

1. כתב האישום בתיק שבכותרת מייחס לנאשם עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

2. לפי כתב האישום, ביום 13.06.16, סמוך לשעה 08:42, נהג הנאשם בקטנוע סמוך לרחוב המדע פינת פקריס ברחובות, כאשר בנתיב השמאלי של הכביש נהג המתלונן, מר ד' ז', במונית. הנאשם התקרב עם האופנוע למונית, נסע במקביל אליה ואמר למתלונן: "כושי למה אתה נוסע בצד שמאל?" לאחר מכן עקף הנאשם את המונית ובהגיעם לרמזור אדום, ירד הנאשם מהקטנוע, ניגש לעבר המונית, כאשר במקביל יצא המתלונן מהמונית.

המתלונן שאל את הנאשם מדוע הוא מקלל והנאשם השיב: "מי אתה כושי קטן".

בכל אותה עת עטה הנאשם על ראשו קסדה (להלן: "הקסדה"), היה לבוש במעיל ועטה כפפות רכיבה על ידיו.

באותן הנסיבות, החל הנאשם להכות את המתלונן בפניו ובגופו, באמצעות מכות אגרוף ובאמצעות הקסדה.

הנאשם המשיך להכות את המתלונן באגרופים גם כאשר זה נפל על הקרקע.

כוחות המשטרה שהגיעו למקום, חילצו את המתלונן מידי הנאשם וזה פונה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן פצע מדמם בפניו וכן מספר שברים בעצמות האף ושבר במחיצת האף עם

תזוזה קלה.

גדר המחלוקת:

3. הנאשם טען, בתשובתו לכתב האישום, כי למעשה היה זה המתלונן אשר יזם את העימות בין השניים, בכך שמנע מהנאשם לעקוף אותו בכביש במכוון. לאחר שכלי הרכב נעצרו ברמזור אדום, היה זה המתלונן אשר יצא מהמונית, ניגש אליו, שבר לו את משקף הקסדה ואף החל לתקוף אותו, והוא - כאקט של התגוננות, שלח אגרוף אחד לעבר פלג גוף עליון של המתלונן "ובכך הסתכמה התקיפה מבחינתו" (דברי ב"כ הנאשם, בתשובה לאישום, פרוטוקול מיום 18.10.17). הנאשם אישר, כי היה לבוש בצידוד מגן וחבוש בקסדה, אך טען כי לא הסיר את הקסדה מראשו למשך כל האירוע, וכן הכחיש את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום. נטען, כי האירוע הוא אירוע של תגרה.

ניתוח האירוע:

4. בתיק שלפניי, עומדות זו מול זו, גרסת הנאשם וגרסת המתלונן. כל אחד מן הצדדים טען, כי יש ליתן אמון בגרסתו וכי גרסת האחר הינה שקרית.

5. ממכלול הראיות, עולה כי ניתן לחלק את האירוע, לשלושה חלקים, עפ"י דרגת ההסלמה של המתרחש - החלק האחד, הוא החלק שמתרחש במהלך נסיעת שני כלי הרכב בכביש (להלן - "**החלק הראשון**"), החלק השני - הוא מרגע עצירת כלי הרכב ברמזור ועד למכת האגרוף שנתן הנאשם למתלונן (להלן: "**החלק השני**"), והחלק השלישי הוא - מרגע שהנאשם והמתלונן מגיעים אל הקרקע ועד להפרדתם ע"י השוטרים (להלן - "**החלק השלישי**").

6. מאחר ובכל אחת מן הגרסאות עולים סימני שאלה, והואיל וכל ספק דינו שייזקף לזכות הנאשם, אנתח להלן מבחינה ראייתית, כל אחד מחלקי האירוע, ואבחן אילו ראיות יש בהן בכדי לחזק את גרסת המתלונן ולהוכיח את העובדות המפורטות בכתב האישום.

חלקו הראשון של האירוע:

7. בחלק זה של האירוע, הראיות היחידות המונחות לפני בית המשפט הן שתי גרסאותיהם הנוגדות של הנאשם והמתלונן.

8. אין חולק, כי הנאשם רכב על קטנוע, בעוד שהנאשם נהג על מונית. עוד אין חולק, שהמתלונן נהג בנתיב השמאלי של הכביש, ומתלונן מימינו ולפרקים מאחוריו.

9. וכך תיאר המתלונן בעדותו הראשית בבית המשפט את ההתרחשות בנסיעה בכביש:

"בשעות הבוקר אני נוסע ברחוב מנחם בגין מהדרום לכיוון צפון, פתאום לפתע נצמד אלי הנאשם הייתי נוסע בנתיב השמאלי, הוא נצמד אלי הנאשם ואמר לי כושי מה אתה נוסע בנתיב

השמאלי תעבור לנתיב הימני, ואז לא הבנתי מה הוא רוצה ממני, המשכתי לנסוע, הוא עקף אותי והתחיל לעשות לי זגזג עד הרמזור לא נתן לי לנסוע. הגענו לרמזור הוא עצר לפני אני עצרתי באדום..." (פרוטוקול מיום 18.03.18, עמ' 5, ש' 16-19).

10. תיאור דומה, מסר המתלונן גם בהודעותיו מיום 13.06.16 (ת' 13, ש' 1-2), מיום 14.06.16 (ת' 9, ש' 4-6), ומיום 15.06.16 (ת' 10, ש' 20-21), וגם בעימות (ת' 3, ש' 6-9).

11. מנגד, מסר הנאשם את הגרסה שלהלן, ביחס לאשר אירע:

"באותו בוקר יצאתי לעבודה, רכבתי מאחורי המונית בכביש העוקף של רחובות. נהג המונית שיחק איתי בכביש ובשלב מסוים עקפתי אותו. היו בינינו חילופי דברים בכביש. הערתי לו שהנתיב השמאלי הוא לעקיפה. והמשכתי לרכב. עד שהגעתי לרמזור בפארק המדע וכשאני עצרתי שמעתי חריקת בלמים מאחורי. הסתכלתי במראה וראיתי שזה נהג המונית." (פרוטוקול מיום 28.03.18, עמ' 7, ש' 19-22).

בחקירתו הנגדית אמר:

"אני עקפתי אותו בין שניהם. בין הרכב שהיה מימינו לבין הרכב שלו. המשחק שלו איתי בכביש מהרגע שאני מאחוריו. תחילה מאותת לו עם האורות, שיעקוף את הרכב שלימינו או שיחזור ימינה מאחוריו... ואחרי כמה פעמים צפרתי... אני בטוח שהוא ראה אותי... באותו רגע החלטתי לעקוף אותו... שמעתי שהוא מקלל..." (שם, עמ' 9-10).

12. דברים דומים מסר הנאשם בהודעתו מיום 13.06.16 (ת' 4, ש' 4-11), ובעימות (ת' 3, ש' 18-24) פרט לכך שבעימות אינו מזכיר את הקללות שסינן לעברו המתלונן.

13. באי כח הצדדים, שאלו את העדים שאלות רבות באשר למיקום כלי הרכב, זה ביחס לזה במהלך האירוע, באשר לתגובות ולדברים שהוחלפו, וכן באשר ליכולת של כל אחד מהעדים לשמוע את דבריו של האחר, בהתחשב בכך ששניהם היו בזמן נסיעה, שיש רוח, קולות ומכשיר קשר במונית, בזמן שהנאשם חובש קסדה ושעה אין מחלוקת כי המתלונן ישב בצד שמאל של המונית והנאשם רכב על הקטנוע בצד המרוחק ממנו, מימין. שאלות אלו נשאלו, הן כדי לבחון את מהימנות העדים והן הואיל וכל אחד מן הצדדים טוען, כי היה זה האחר שהתנהג בתוקפנות כלפיו מראשיתו של האירוע.

14. התהיות שעלו הינן במקומן, ולאחר ששמעתי את העדויות ואת טענות ב"כ הצדדים, בהרחבה, נחה דעתי כי תהיות אלו נכונות ביחס לשני הנהגים. הואיל וכך, לא מצאתי להעדיף דווקא את עדות המתלונן על פני עדות הנאשם לעניין חלקו הראשון של האירוע, ואני קובעת כי כל שהוכח הוא שהיה דין ודברים "ווכחני" בין הנאשם למתלונן, באשר לנתיב בו נהג המתלונן, מהירות נסיעתו, והאפשרות של הנאשם לעקוף את רכב המתלונן באמצעות הקטנוע עליו

רכב.

15. בהתאם לכך, אני קובעת כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר את האמירה המיוחס לנאשם בסעיף 2 לכתב האישום. עם זאת, כן הוכיחה המאשימה, ואין חולק כי הנאשם אכן התקרב אל המונית עם הקטנוע ועקף אותה מימין. הדברים עולים, באופן ברור, גם מגרסתו של הנאשם בעדותו בבית המשפט, בהודעתו ובעימות.

חלקו השני של האירוע:

16. לאחר שנעצרו כלי הרכב ברמזור, אין חולק כי חלק זה של האירוע מתחיל בנאשם שירד מן האופנוע והמתלון שיצא מרכבו, ועוד אין חולק כי הוא מסתיים במכת אגרוף שניתנת ע"י הנאשם למתלון.

17. הנאשם והמתלון מסרו גרסאות שונות ביחס לאשר התרחש עם צאתם מכלי הרכב. בחלקו זה של האירוע, לעדויותיהם מצטרפת עדותו של עת/ 7, מר עידן לוי.

18. להלן גרסת המתלון, ביחס לחלק זה של האירוע כפי שנמסרה בהודעותיו במשטרה:

בהודעה מיום 13.06.16 - הודעה שנגבתה כשעה לאחר האירוע, מיד לאחר שקיבל המתלון טיפול ראשוני, מסר "ניסיתי לדבר איתו ואמרתי למה אתה מקלל, הוא אמר "מי אתה כושי קטן" והתחיל להכות אותי לאחר שיצאתי מהרכב, הוא היכה אותי עם הכפפות שלו, הוא הביא לי אגרופים". (ת/ 13, ש' 6-2).

בהודעה מיום 14.06.16 - מסר המתלון: "...ואיך שהגענו לרמזור הוא יצא מהאופנוע ובא אליי. אמר לי אתה כושי קטן" (ת/ 9, ש' 5-6), ובהמשך "לא נגעת בו הוא יצא אליי, אני יצאתי מהרכב הוא התקרב אליי אמר לי מה אתה בכלל כושי, וישר הביא לי מכות. חשבתי שהוא רוצה לדבר איתי שאלתי אותו למה אתה מקלל וישר הביא לי מכות הביא לי אגרופים פירק לי את הפנים הרביץ לי עם הקסדה...ש. האם אתה גרמת לו נזק לקסדה? ת. הוא הרביץ לי עם הקסדה בראש". (שם, ש' 14-18).

בהודעה מיום 15.06.16 - מסר המתלון: "חשבתי שהוא רוצה לדבר איתי, הוא ירד מהאופנוע הוא בא אליי ואני בתום לב יצאתי מהרכב, כי חשבתי שהוא רוצה לדבר איתי, ואז התחיל עם המכות". (ת/ 10, ש' 15-16).

בעימות, מסר המתלון: "הגענו לצומת והוא ואני עצרנו, אני בתום לב רציתי לדבר איתו, למה הוא מקלל ואז פתאום בוקס" (ת/ 3, ש' 9-10).

וכך מסר המתלון בעדותו הראשית בבית המשפט:

"הגענו לרמזור הוא עצר לפני אני עצרתי באדום, והוא הסתכל עלי במבט רוצח, ואמרתי לו למה אתה מתנהג ככה על הכביש, והוא בא אלי חשבתי שהוא רוצה לדבר כמו אדם מתורבת, יצאתי החוצה, והוא בא אלי ואמר לי מי אתה בלי לדבר הוא אמר לי מי אתה כושי ונתן לי בוקס (מדגים יד בצורת אגרוף על פרצופו), ואז נפלתי" (פרוטוקול מיום 18.3.18, עמ' 5, ש' 19-22).

בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל המתלונן האם יצא מהמונית והחל לצעוד לעבר האופנוע, עמד על גרסתו, כי יצא מהמונית בכדי לדבר עם הנאשם, וכי לא התקרב אל עבר הנאשם, אלא הנאשם צעד לכיוונו (שם, עמ' 10-11, ושוב בעמ' 12, ובעמ' 19).

19. הנאשם מצדו, מסר בהודעתו במשטרה, מיום 13.06.16, את הדברים הבאים:

"...נעצרתי ברמזור השני, בחקירת בלמים עוצר הנהג מונית מאחורי ויוצא אלי...אחרי שנהג המונית יצא אלי הוא תלש את הכיסוי של המשקף של הקסדה. כל אותו זמן אני אמרתי לו אל תרים ידיים, ואז הוא הרים ידיים ואז נאלצתי להגן על עצמי, הוא קיבל ממני אגרוף אחד..." (ת/4, ש' 10-13). ובהמשך "הדבר היחיד שהוא נכון זה שהוא יצא מהרכב שלו, אחרי שעצר בחקירת בלמים וקפץ עלי" (שם, ש' 32). בהמשך נשאל "איך ד' הכה אותך?" והשיב "הוא קודם תלש לי את המשקף והקסדה, ואחר כך הוא נתן לי מכה עם אגרוף או עם מרפק, לא זוכר בדיוק אבל הוא ניסה להפיל אותי לרצפה" (שם, ש' 39-41). כאשר נשאל, "באיזה מצב הייתם כאשר נתת לו את האגרוף?" השיב "היינו בעמידה וזה קרה כאשר נהג המונית ניסה לתקוף אותי חזיתית".

בעימות (ת/3), מסר הנאשם, כך:

"אני נעצר ברמזור אדום ומחכה. פתאום אני שומע בחקירת בלמים. אני מסתכל מאחורה אני רואה את המונית ואת הבחור טס מהדלת הקדמית ובא לכיווני, שאני ליד האופנוע. הוא הגיע אלי ותלש לי את המשקף הרכיבה קודם בלי דיבורים, אחרי זה אני אומר לו "אל תרים ידיים אל תרים ידיים" שהקסדה על הראש שלי, הוא הרים את יד שמאל שלו וניסה לפגוע בי באזור החזה, באותו רגע שחררתי אגרוף למרכז המסה. לא ניסיתי לפגוע בפנים, הוא ניסה להגן על עצמו וזה הגיע לפנים..." (שם, ש' 23-29).

בעדותו הראשית בבית המשפט אמר הנאשם:

"וכשאני עצרתי שמעתי חריקת בלמים מאחורי. הסתכלתי במראה וראיתי שזה נהג המונית. באותו זמן אני רואה אותו פותח את הדלת וממהר לכיווני. באותו רגע ירדתי מהאופנוע והשענתי אותו על הרגלית. נהג המונית הגיע אלי והדבר הראשון הוא עקר לי את המשקף של

הקסדה חוץ מהצעקות. אחרי זה ביקשתי ממנו כמה פעמים לא להרים ידיים. אז נתן לי אגרוף או מרפק. התחיל בעצם קטטה. אחרי שנתן לי אגרוף או מרפק נתתי לו אגרוף אחד למרכז המסה כדי להרחיק אותו ממני." (פרוטוקול מיום 28.03.18, עמ' 7, ש' 21-26).

כאשר נשאל הנאשם בחקירתו הנגדית, "ברגע ששניכם עוצרים אתה יורד מהקטנוע והולך לכיוונו?", הוא משיב "לא. אני הראשון שעצר. אחרי שכבר הייתי במצב עצירה שמעתי חריקת בלמים שלו. הסתכלתי במראה וראיתי שהדלת שלו נפתחת ויוצא אלי מהר." כאשר עומת הנאשם עם העובדה שהן המתלונן והן עד הראיה מסרו כי הוא יצא ראשון אל עבר המתלונן, תיקן הנאשם את תשובתו ואמר "ברגע שאני שומע חריקת בלמים, אני יורד לצד שמאל של הקטנוע לשים את הרגלית. הלכנו אחד לקראת השני באותו זמן, הראיה שלא הייתי ליד הרכב שלו כשזה היה. היינו באמצע" (עמ' 15).

20. ביחס לחלק השני באירוע, נשמעה עדותו של עת/7 מר עידן לוי. העד מסר, כי הוא עובד כמאבטח בחברת אלביט, אשר לה בנין בצומת פארק המדע. במסגרת עבודתו, בבוקר יום 13.6.16, ישב בעמדה החיצונית, ולפתע הבחין בהתרחשות בצומת והגיב לה. וכך תיאר בעדותו:

"אני יושב בעמדה חיצונית. בסביבות השעה תשע או עשר בבוקר, מבחין בשני רכבים, אופנוע ורכב פרטי שמגיעים לצומת. אם אני זוכר נכון, פנייה שמאלה לכיוון דרום. מבחין שרוכב האופנוע בעצם עוצר, יורד מהאופנוע, הולך לכיוון המכונית הפרטית. אם אני טועה, זו היתה מונית. מתפתח איזה שהוא אירוע אליים. ברגע שאני מבין שיש פה אירוע אלימות, לא יודע עדיין לסווג את האירוע, אני מיד רץ לאירוע, לקח לי כמה שניות להגיע. במרחק של 30-40 מטר מהעמדה שלי לאירוע. בעצם מפריד בין שני האנשים שיש ביניהם תגרה." (פרוטוקול מיום 18.03.18, עמ' 40, ש' 16-22).

21. העד ציין, כי הבחין ברוכב האופנוע, כשהוא הולך בהליכה אגרסיבית אל עבר הרכב, בצורה תוקפנית, בתנועות חדות (שם, ש' 24-26), וכן הגדיר את האופנוען "אקטיבי, ניסה, הלך בצורה תוקפנית, הוא זה שהגיע מהאופנוע שלו, ירד מהאופנוע שלו והלך אחורה לכיוון המכונית" (שם, עמ' 41, ש' 14-16). העד הסביר, כי ראה את האופנוען מגיע אל הרכב, לאחר מכן הסיר את עיניו למספר שניות מהמתרחש, וכאשר הגיע אל השניים הם כבר "היו במגע פיסי והייתי צריך להפריד ביניהם" (שם, ש' 3). ובהמשך הוסיף, כי כשהגיע אליהם, נהג המונית היה ממש ליד דלת הרכב שלו (עמ' 42, ש' 2-3), על כך חזר בהמשך (עמ' 48, ש' 10-11).

22. העד עומת עם כך, שבהודעתו הראשונה במשטרה ציין, כי הדף את הנאשם מן המתלונן, ובהודעתו השניה, מסר כי המונח "הדיפה" היה מוקצן מדי. לעניין זה השיב, כי "בעצם לא היה פה הפעלת כוח מעבר כדי להפריד את האופנוען. העד תיאר את שהשניים היו "במגע, מתקוטטים", כאשר שניהם עומדים (עמ' 42, ש' 5-7).

23. בחקירתו הנגדית, נשאל העד על כך שבהודעתו מיום 15.06.16, ציין כי שני כלי הרכב "גלשו לצומת", וציין לעניין זה כי האופנוען עצר באגרסיביות. העד אישר את הגדרתו באותה ההודעה, בדבר שני אנשים ש"הלכו מכות ביניהם"

(שם, עמ' 43, ש' 27-32). העד אישר, כי אינו יודע ממה החל המגע האלים בין הנאשם למתלונן וכי אינו יכול לומר מי נתן את המכה הראשונה (שם, עמ' 44). העד חזר בו מהמילה "אוחזים", בה השתמש בהודעתו מיום 15.06.16, והסביר כי התכוון לדחיפות והדיפות, וכי היה ביניהם מגע אלים (שם). בהמשך, כאשר נשאל אם היו דחיפות בין השניים השיב "קשה לי להגיד" (עמ' 50, ש' 4).

24. העד מסר כי הפריד בין הנאשם למתלונן. כאשר נשאל בחקירתו הנגדית "כשאתה מפריד בין השניים בסופו של דבר, מה קורה?" השיב, "מה שאמרתי הגיעו שוטרים. הפרדתי ביניהם והגיעו שוטרים זמן קצר לאחר מכן. בין לבין קשה לי מאד להגיד" (שם, עמ' 46, ש' 27-29). גם בהמשך ציין "כשאני הפרדתי ביניהם, אחרי כמה שניות השוטרים הגיעו, אני חזרתי לעמדה שלי" (עמ' 50, ש' 24). העד מציין, כי לא ראה את המתלונן חבול בפניו ולא הבחין בסימני דם.

25. הנה כי כן, ביחס לחלקו השני של האירוע, קיימת עדותו של עד ניטרלי, המחזקת את גרסתו של המתלונן, וממנה ניתן ללמוד, כי מי שהתנהג התנהגות תוקפנית, לאחר עצירת כלי הרכב ברמזור, היה הנאשם. כך, מעדותו של העד הניטרלי, עולה כי היה זה הנאשם שירד מן הקטנוע, וצעד לעברו של המתלונן. העד, שהינו מאבטח בתפקידו, עזב את העמדה בה הוא מוצב ורץ אל הצומת בה נעצרו כלי הרכב, מאחר וזיהה ממרחק של כמה עשרות מטרים, התנהלות תוקפנית ואגרסיבית של הנאשם, אשר מיד כשירד מן הקטנוע והחל להתקרב אל המתלונן. העד ציין, כי כאשר הגיע אל המקום, המתלונן היה ליד דלת רכבו, כלומר לא הספיק להתרחק ממנה אל עבר הנאשם. העד ציין תנועות חדות של המתלונן, שאף הביאוהו לחשוד בהתפתחותו של אירוע פח"ע. בכל אלו, יש בכדי לחזק את עדות המתלונן, כי אמנם יצא מרכבו אך לא פנה לתקוף את הנאשם, וכי היה זה הנאשם שהגיע עד אליו באגרסיביות. ראוי להזכיר, כי העד ציין עוד שעצירת הקטנוע הייתה אגרסיבית, ומנגד לא ציין כי שמע חקירת בלמים של המונית.

26. עדות זו, שוללת את כל טענות הנאשם, כי המתלונן שעט לעברו, "קפץ" עליו, "טס מהדלת הקדמית", ומיהר לעברו. בהתאמה, נשללת גם טענת הנאשם, כי הדבר הראשון שעשה המתלונן כאשר זינק עליו זה לשבור לו את המשקף של הקסדה. לא נמצאו לכך כל תימוכין בעדותו של העד. אם שבירת המשקף ע"י המתלונן היא זו אשר החלה חלק זה של האירוע, הרי שהיא הייתה צריכה להתרחש בקרבת הקטנוע, והעד וודאי היה צריך להיות ער לה, בין בדרכו למקום ובין בהגיעו אליו.

27. יש לשוב ולהזכיר, כי חרף אמירותיו הנחרצות של הנאשם כי המתלונן "טס" לעברו, הרי שבחקירתו בבית המשפט, תיקן וטען כי כל אחד מהצדדים נע לעבר רעיהו וכי הם נפגשו באמצע - טענה שנשמע לראשונה במהלך העדות.

28. מנגד, אציין את גרסתו העקבית של המתלונן, בהודעותיו במשטרה ובעדותו לפני, באשר להתנהלותו של הנאשם, ירידתו מן הקטנוע וצעידתו לעברו, מיד כשיצא מן המונית.

29. מיקום ההתרחשות הינו רלוונטי, אך לצורך הבנת התנהלות הנאשם והמתלונן במקום, ובבחינת טענת הנאשם כי התרחש אירוע אלים הדדי, והתגוננות שלו מפני המתלונן, ולא תקיפה והתנהגות אגרסיבית שלו כלפיו.

30. ערה אני לכך, שהעד הניטרלי מסר כי אינו יודע מה היו חילופי הדברים בין השניים, מי "נתן את המכה הראשונה", וכי כאשר הגיע אל המקום הבחין במגע אלים בין שני צדדים, שכלל הדיפות ודחיפות הדדיות, וכי די היה בהפרדה ללא הפעלת כח, בכדי שהשניים יחדלו.

31. ואולם, עוד אני למדה מעדותו של מר לוי וממכלול הראיות שלפני, שמר לוי היה ער למקטע צר אחד בתוך ההתרחשות כולה, ועל כך לא יכול להיות חולק, שהרי - הנאשם אינו מכחיש שנתן לנאשם אגרוף, ופגע לו בפנים. בהמשך וכפי שיפורט להלן, בחלקו השלישי של האירוע - גם עפ"י גרסת הנאשם עצמו, בעקבות אותו אגרוף, המתלונן נהדף אל הרצפה, והמשכו של האירוע וסיומו הוא כאשר הנאשם שוכב מעל המתלונן, על הקרקע. את כל הנסיבות העובדתיות הללו, לא ראה כלל מר לוי. העד מסר, כי היה מגע של דחיפות, הוא הפריד בין השניים ללא הפעלת כח מיוחד, ועזב את המקום, כאשר שניהם במצב **עמידה**, מבלי שהוא מבחין בסימני חבלות על פניו של המתלונן, התפרצות של דם בפניו או כתמי דם על בגדיו. מן התמונות שהוצגו לבית המשפט (ת/1), ניכר כי אלו סימנים, שקשה מאוד עד בלתי אפשרי לא להבחין בהם, ולכן המסקנה היחידה המתבקשת היא, שמר לוי סבר שהאירוע הסתיים, הבחין בשוטרים שלפי דבריו הגיעו אל המקום "זמן קצר לאחר מכן", ועזב את המקום.

32. באותו מקטע קצר שראה העד לוי, ניתן לקבוע כי הוכח, שהיה זה הנאשם שעצר את רכבו ברמזור, ירד ממנו ופנה אחורה אל המתלונן, צעד אליו באגרסיביות ויזם את המגע האלים בין השניים. בהתאם לכך, אני שוללת את טענת הנאשם, כי המתלונן "קפץ" עליו ושבר לו את משקף הקסדה. מנגד, אני מקבלת כמהימנה את גרסת הנאשם, כי כאשר הגיע אליו הנאשם הוא אכן אמר לו "מי אתה כושי קטן". אמירה זו נותרה עקבית בכל הודעותיו של המתלונן, בעימות ובעדותו בבית המשפט. משמצאתי כי גרסתו לחלק זה של האירוע נתמכת בעדות עד ניטרלי בעוד גרסתו של הנאשם אינה עקבית ונסתרת לחלוטין באותה עדות, אני מאמצת את גרסתו גם ביחס לאמירה המיוחסת לנאשם.

33. יחד עם זאת, לאור עדותו של העד מר לוי, לא ניתן לשלול כי באותו פרק זמן קצר (אשר הוגדר ע"י העדים כשניות עד עשרות שניות), היו חילופי הדיפות ודחיפות הדדיות. כפי הנראה, המגע הפיזי בשלב זה לא בעצימות גבוהה, שכן העד לא נדרש להפעלת כוח כדי להפריד בין השניים, וכמעט מיד עזב את המקום בסוברו כי האירוע הסתיים.

34. ואולם, הוכח כי לאחר שעזב את המקום, הכה הנאשם את המתלונן באגרופו. ניתן ללמוד כי מכה זו ניתנה זמן קצר ביותר לאחר שפנה מר לוי ללכת מן המקום, שכן היה זה בפרק הזמן שבין עזיבתו, לבין כניסת השוטרים לאירוע. מכת האגרוף, עפ"י כל העדויות - לרבות של הנאשם ושל המתלונן, מתרחשת לפני הגעת השוטרים אל המקום. המתלונן סיפר כי מכת האגרוף הונחתה על פניו ללא סיבה, תיאר את עוצמתה ואת עוצמת הכאב ובכך אעסוק בהמשך בניתוח חלקו השלישי של האירוע. הנאשם, כמצוין לעיל, אישר כי נתן למתלונן אגרוף, אך טען כי היה זאת בתגובה לכך שהמתלונן נתן לו "אגרוף או מרפק", וניסה לפגוע בו באזור החזה, ולכן נאלץ להגן על עצמו. עוד טען, כי התכוון לתת למתלונן את האגרוף "במרכז המסה", אבל בגלל שהמתלונן ניסה להתגונן והתכופף, האגרוף פגע לו בפנים.

35. לאור הפגיעה המשמעותית במשקלה הראייתי של גרסת הנאשם, אל מול גרסת המתלונן, נוכח עדות העד הניטרלי, מר לוי, התקשיתי ליתן אמון בגרסתו זו של הנאשם. לאחר שהוכח, כי היה זה הנאשם אשר יזם את המגע

האלים עם המתלון ואשר פעל באגריסיות כלפיו, (אף שיכול היה האירוע כולו להסתיים בכך שעקף את רכבו של המתלון ונעצר ברמזור לפניו), לא ניתן לקבל שוב גרסת נאשם הטוען, כי היה זה המתלון שיזם את התקיפה הפיזית הראשונה, ולכן אני דוחה אותה וקובעת, שלאחר שכבר הופרדו השניים ע"י מר לוי, הנאשם יזם מגע אלים נוסף, הפעם חמור הרבה יותר, והנחית אגרוף על פניו של המתלון. יוזכר, כי אין חולק שבאותה העת היו ידיו של הנאשם לבושות כפפות מגן אשר בחלקן החיצוני מגני פלסטיק קשיח.

חלקו השלישי של האירוע:

36. בפרק הזמן הקצר שחלף בין עזיבת מר לוי את המקום ובין הגעת השוטרים והפרדה בין השניים סופית, קורית התרחשות בין הצדדים, על הקרקע.

37. המתלון סיפר, כי לאחר שקיבל את מהלומת האגרוף בפניו, הסתחרר ונפל, והחל לדמם. על גרסה זו חזר המתלון בכל הודעותיו ובעדותו בבית המשפט. פרט נוסף שהמתלון חזר עליו בעקביות, הוא שלאחר ששכב על הקרקע, הנאשם עלה עליו והמשיך להכותו עם אגרופים, ולא הרפה עד שהשוטרים הרימו אותו מעליו (ר' ת/13, ש' 9-10, ת/9, ש' 21-22, 30-31, ת/10, ש' 23-24, בעימות ת/3, ובפרוטוקול מיום 18.03.18, למשל עמ' 5-6, עמ' 7 ש' 17-18, עמ' 14, ש' 2-3).

38. המתלון סיפר אף אודות תחושותיו באותם הרגעים, תיאר את עוצמת האגרוף שפגע בפניו, שבר את אפו וגרם לו לדמם, להסתחרר וליפול ארצה. סיפר כי לנאשם היה "מבט של רצח" בעיניים, כי השוטרים הצילו אותו, וכי אם לא היו מגיעים השוטרים למקום, הנאשם היה הורג אותו.

39. בפרט עובדתי אחד בהתרחשות, אין עקביות בגרסתו של המתלון, וזה ביחס לדרך בה הגיעו השניים אל השיחים - בהודעתו הראשונה אמר "אני ברחתי לכיוון השיחים, והוא לא עזב אותי, רדף אחרי" (ת/13, ש' 10), על גרסה זו חזר בהודעתו השניה מיום 14.06.16, אם כי ציין כי אחרי המכה הראשונה הסתחרר והכרתו התערפלה והוא זוכר שקיבל מכות אבל לא יודע לתאר איך התגלגל האירוע מאותה הנקודה, בעימות אמר "נפלתי על השיחים" (ת/3, ש' 11) ובעדותו בבית המשפט אמר כי הנאשם גרר אותו אל השיחים (פרוטוקול מיום 18.03.18, עמ' 5, ש' 24).

40. עפ"י עדות המתלון, גם לאחר שהוא שרוע על הקרקע, הנאשם נמצא מעליו, מפליא בו את מכותיו, ממשיך לתת לו אגרופים לאזור הפנים ופלג גוף עליון, וכן מכה בו עם הקסדה, בעוד שהמתלון אינו תוקף חזרה אלא נעזר בידיו אך בכדי לנסות ולגונן על פניו, והנאשם אינו חדל במעשיו, עד אשר מגיעים אל המקום השוטרים, מרימים ממנו את הנאשם ומצילים אותו מידיו.

41. הנאשם מסר בהודעתו הראשונה, "נאלצתי להגן על עצמי, הוא קיבל ממני אגרוף אחד והתגלגלנו לתוך השיחים שבשטח ההפרדה בין הנתבים" (ת/4, ש' 13-14), בהמשך אומר "הכיתי אותו מכה אחת כדי לשחרר אותו ממני"

(ש' 37-38) והלאה אמר "הוא קיבל ממני אך רק אגרוף אחד, וזה במטרה לשחרר אותו ממני, ומצאנו את עצמנו בשיחים וזה כאשר הוא חביק אותי וניסה להפיל אותי ואז שנינו נפלנו לשיחים" (שם, ש' 57-58). כאשר עומת עם עדות השוטרים (שתפורט להלן) שהבחינו בו מכה במתלון מספר פעמים, מתקן הנאשם את עצמו ומשיב כי נתן לנאשם מכות עם ידיים פתוחות ולא עם אגרופים, כהגנה עצמית בלבד (שם, ש' 74-81).

42. בעימות, משתנה במידת מה גרסתו של הנאשם, אשר מסר "שחררתי אגרוף למרכז המסה, לא ניסיתי לפגוע בפנים, הוא ניסה להגן על עצמו וזה הגיע לפנים, אחרי זה הוא נפל אחורה (ה"ח - החשוד מראה את הנפילה כשהוא נופל אחורה עם הפנים לכיוון הכביש) אני מגיע מאחוריו ובא להרים אותו כדי לקחת אותו למדרכה, כי אנחנו חוסמים כביש ועדיף להיות במדרכה, והוא התחיל להכות אותי, הגיעו שוטרים, הפרידו בינינו" (ת/3, ש' 28-32). כלומר בגרסתו זו, הנאשם מחזק את גרסת המתלון, כי נפל ארצה כתוצאה מעוצמת האגרוף, עם הפנים לכיוון הכביש, וכן את גרסתו כפי שנמסרה בעדות בבית המשפט שניסה לגרור אותו לשיחים, מאחר והנאשם מוסר ש"בא להרים אותו כדי לקחת אותו למדרכה". מגרסתו של הנאשם כפי שנמסרה על ידו בעימות, כלל לא עולה שהוא היה למעשה על המתלון, כאשר הגיעו השוטרים. רק לאחר שהנאשם נשאל ספציפית בעימות "איך מצאו אותך השוטרים" הוא משיב "השוטרים מצאו אותי על הבנאדם בשיחים, כשאני מנסה לנתק אותו ממני" (שם, ש' 44).

43. גם בעדותו של הנאשם בבית המשפט ניתן לראות שינוי גרסאות ביחס לחלקו השלישי של האירוע. כך, בעדותו הראשית, מסר: "אחרי שקיבל אגרוף ממני הוא חביק אותי וניסה להפיל אותי על הרצפה. בעצם סחט אותי לכיוונו. נפלנו על הרצפה, התגלגלנו לשיחים תוך כדי שאנחנו מתגוששים ואני בעיקר מנסה לנתק אותו ממני. לאחר כמה שניות הגיע מאבטח ובעצם הפריד בינינו. שאל אותי אם הכל בסדר ושם זה נגמר. אחרי כמה רגעים הגיעו שוטרים. (פרוטוקול מיום 28.03.18, עמ' 7 ש' 25-30). בחקירתו הנגדית, הנאשם שב על גרסתו כי נתן לנאשם אגרוף אחד בלבד, ולאחר מכן, לאחר שהתגלגלו לשיחים, ניסה לנתק את המתלון ממנו, כשהוא נותן לו מכות עם כף יד פתוחה (עמ' 19), ואולם, בהמשך חקירתו הנגדית, כאשר מעומת הנאשם עם הדגמתו בעימות לפיה כתוצאה מהאגרוף שהנחית על פניו של המתלון, הוא נופל לאחור עם פניו אל הכביש, ונשאל כיצד זה מתיישב עם טענתו כי המתלון ניסה להפיל אותו ארצה וכי הוא למעשה ניסה להתגונן, הוא משיב "אחרי אגרוף שהוא קיבל, הוא מקבל אגרוף, הוא נופל אחורה עם הפנים לכביש, קם אלי וכמו שאמרתי הוא מחבק אותי בלפיתה ומוריד אותי" (עמ' 30, ש' 5-6) ובהמשך ציין כי לא סבר שמדובר בפרט מהותי ולכן לא ציין אותו בחקירה.

44. עד כה עולה מן העדויות, כי גרסתו של המתלון נותרה עקבית וקוהרנטית לכל אורך הדרך, פרט לשאלה כיצד הגיעו השניים לשיחים. בעיני - מדובר בסתירה בפרט שולי ביותר בתוך כל ההתרחשויות. מנגד, הנאשם מסר גרסאות שונות באשר לעניין מהותי ביותר בהגנתו - ביחס לצורך שלו להתגונן מפני פעולות המתלון - פעם, אומר שהמתלון משך אותו ארצה, ופעם אומר שהמתלון נפל עם פניו אל הכביש כתוצאה מעוצמת האגרוף.

45. כן, ניתן ללמוד, כי ככלל עדותו של הנאשם מחזקת את גרסת המתלון, שכן גם הנאשם מאשר כי נתן למתלון אגרוף, בעוצמה כה חזקה, עד כדי שהמתלון איבד שיווי משקל, ונפל לאחור עם פניו אל הכביש, וכי המשך האירוע

מתרחש בשיחים על אי התנועה, כאשר הוא שכוב על המתלונן ונותן לו מכות עם ידיו. ההבדל המהותי בין שתי הגרסאות הוא - שהמתלונן טוען כי גונן בידיו על פניו וגופו, שעה שנאשם המשיך לתת לו אגרופים והכה אותו עם הקסדה, שבעוד שהנאשם טוען כי המתלונן חבק אותו בחוזקה, והוא מצידו נתן לו מכות עם ידיים פתוחות כדי להשתחרר מאחיזתו.

46. כאן, נכנסות לתמונה עדויות השוטרים שהגיעו אל המקום. המדובר בשוטרים מאור תחיה ואדיס גטה, שוטרי סויר, שנסעו במקרה בקרבת הצומת, בעת האירוע, וחזו בעיניהם בחלקו השלישי של האירוע. אין חולק, כי השוטרים לא היו נוכחים בחלקם הראשון והשני של האירוע אשר פורטו לעיל. בטרם אתייחס לפרטי עדויות השוטרים, אומר כי עולה מהן - באופן ברור וחד משמעי, כי אשר הגיעו אל המקום לא חזו באירוע הדדי של קטטה, כי אם באירוע תקיפה, שבו יש תוקף ונתקף. ובמה דברים אמורים?

47. השוטר מאור תחיה מסר בעדותו הראשית:

"הגעתי ברחוב המדע שזה בפארק המדע, הייתי בניידת משטרה. זיהיתי על אי תנועה שני אנשים שאחד על הרצפה והשני עם קסדה וכפפות של אופנוען, מכה בו באגרופים. זיהיתי גם מונית שכנראה של אחד שנתקף עם חלון שבור וחתרתי למגע ועשיתי הפרדה.

ש. אתה מתאר סיטואציה של תוקף ונתקף תתאר את זה?

ת. באי תנועה שכב בן אדם שהיה חבול בפנים עם מכות חבלה ודם, ורוכב אופנוע עם קסדה וכפפות נותן לו מכות כשהוא על הרצפה מכות נמרצות כאלה. (מדגים אגרופים ימין ושמאל לסירוגין).

ש. ז"א היתה יותר ממכה אחת?

ת. בטח. זה היה באי תנועה שזה צמחיה דשא, וזה גם מה שרשמתי בדו"ח הפעולה" (פרוטוקול מיום 18.03.18, עמ' 23, 23-15).

ובהמשך ציין, כי המתלונן באותם רגעים הגן עם ידיו על פניו (שם, עמ' 24, ש' 2). השוטר תיאר את מצבו של המתלונן **"עם חולצה מגואלת בדם, נפיחות בפנים, דם באף ובעיניים, עם פנס בעין, עם עיניים דומעות כאלה"** (שם, עמ' 23, ש' 29-30).

באמצעות העד, הוגש דו"ח הפעולה שנערך על ידו ביום האירוע, בו נכתב **"הבחינתי בתקיפה ומכות בין 2 נהגים...הבחינתי בו [בנאשם - א.ה.ה.] תוקף את נהג המונית באגרופים רציפים לאזור הפנים, ממש על העי [כך במקור - א.ה.ה.] תנועה בדשא ועל הכביש עצמו והפיל את נהג המונית על הקרקע והמשיך להטיח בו ..."**

בחקירתו הנגדית, עמד השוטר על כך שהאירוע בו הבחין לא היה קטטה, אלא תקיפה, גם אם הדיווח הראשוני שמסר

בקשר היה של תגרה או קטטה. ר' למשל, עמ' 24, ש' 19, ובהמשך עמ' 25, ש' 18 ("הקטע הוא שלא היתה תקיפה הדדית"), ושוב בעמ' 26 ש' 20-18 ("לא היו שני אנשים הולכים מכות, כי זה לא היה הדדי, היה קורבן ברור...וברור שיש נתקף ותוקף זה חד לעין"), ושוב באותו עמ' ש' 31.

השוטר אישר, כבר בחקירתו הראשית כי כאשר כתב בדו"ח הפעולה שהאופנוען הפיל את נהג המונית ארצה, היה זאת אך לפי הדיווח של המתלונן.

השוטר ציין, כי הוא זוכר את האירוע, וכי ראה את הדברים שתיאר (למעט הנפילה) בעיניו, גם אם היו לפניו מכוניות בצומת.

נמצאנו למדים, כי שוטר מנוסה שהגיע במקרה אל מקום האירוע, והחיש פעמיו אל הנאשם, עשה זאת לאחר שהבחין באירוע תקיפה מובהק, שבו המתלונן שרוע על הקרקע ומגן בידיו על פניו, בעוד הנאשם מעליו, מכה אותו באגרופים חוזרים ונמרצים, עד אשר הרים אותו מעל המתלונן וגרם לו לחדול מלתקוף.

48. עדות השוטר אדיס גטה:

השוטר מסר, כי הגיע אל המקום בניידת הסיור יחד עם השוטר מאור תחיה. וכך סיפר בעדותו הראשית:

"מה שראיתי בזמנו, יש נהג מונית שהוא מקבל את המכות, אני זוכר מישהו עם כפפות של אופנוען (מדגים אגרופ) היתה לו קסדה, הוא אופנוען, היה ביניהם ריב, כנראה התחיל לפני שהגענו, בוודאות היו לו כפפות ביד, זה עם הכפפה של האופנוען נתן לו מכות וראיתי דם. סימנים שראיתי, כל מה שכתבתי.

ש. כשאתה אומר ריב למה אתה מתכוון?

ת. ריב אני מתכוון, שיש נתקף שהוא קורבן ויש אחד שמרים את היד על מישהו.

ש. יש תוקף ונתקף?

ת. כן. כשוטר אני חייב לזהות מי התוקף ומי הקורבן. במקרה הזה התוקף הוא האופנוען." (פרוטוקול מיום 18.03.18, עמ' 32).

השוטר עומד על כך שהאירוע בו חזה הוא אירוע של תקיפה, ושוב בהמשך אומר "אני בוודאות זוכר, שיש נתקף ויש תוקף. את זה אני בוודאות זוכר" (שם, עמ' 34, ש' 9). ושוב, כאשר נשאל בעניין קטטה ע"י הסנגור, אמר "זה לא יעזור לך אדוני. אני ראיתי בוודאות שהוא תוקף אותו". (שם, ש' 19). ביחס לנאשם ציין, כי הוא הרים יד "כמו בן אדם שמתאגרף" (עמ' 33, ש' 16, 20), וביחס למתלונן ציין, כי תפס את הפנים כדי להגן על עצמו (עמ' 38, ש' 32-30).

באמצעות העד, הוגש דו"ח הפעולה שערך בסמוך לאירוע (ת/8).

49. אף שבעדותו השוטר גטה לא זכר לגמרי את הפרטים מזכרוננו ונסמך על דו"ח הפעולה, לא ידע להעריך מרחקים וזמנים מדויקים, רושם אחד בכל זאת נותר בהיר בזכרוננו, והוא שבאירוע נשוא כתב האישום שלפני חזה בתקיפה, חד משמעית, בה יש תוקף ונתקף, אחד שמכה באגרופיו ואחר שמגונן על פניו.

50. מסיבה זו, השאלות שעסק בהן בין היתר הסניגור - כמו, כיצד הוגדר מלכתחילה האירוע ברשת הקשר המשטרית, האם השוטרים הבחינו לבדם בחלון המנופץ במונית או שהוסבה תשומת ליבם לכך ע"י המתלונן, ואיפה נכתבו דו"חות הפעולה, הופכות לשוליות בעיני. עדויות השוטרים הן מהימנות עלי, ולא מצאתי כל עילה לקבוע כי אין משקפות את התרשמותם בהגיעם אל המקום ואת הפעולות אשר נקטו בזמן אמת.

51. הואיל וזו מסקנתי, הרי שבעדויות אלו יש בכדי לאושש ולחזק את גרסתו של המתלונן, ולפיה בשלב השלישי של האירוע, לא תקף את הנאשם ולא התקוטט עימו, אלא נפל אפיים ארצה, כתוצאה ממכת האגרוף הראשונה שהונחתה על פניו, וכי הנאשם לא הסתפק בכך, אלא גם עלה עליו בעודו שכוב על הקרקע, והפליא בו אגרופים נמרצים לאזור פניו ופלג גופו העליון. כל שנותר למתלונן לעשות באותם רגעים הוא לשלוח את ידיו כדי לגונן על פניו ולהמתין לישועה, שאכן הגיעה בדמותם של השוטרים.

52. לא נעלמה מעיני טענת הנאשם, כי נמצאה סתירה בין גרסתו של המתלונן, לפיה הוכה באמצעות קסדת האופנוען שחבש הנאשם, לבין יתר העדויות מהמקום (של המאבטח ושל השוטרים), כי הנאשם היה באירוע עם הקסדה על ראשו. עם זאת, אני סבורה, כי בנסיבות המקרה ניתן לגשר על הפער הזה. המתלונן העיד כי חש מכה חזקה בראשו מהקסדה, וכי הוא סובל כתוצאה מכך מכאבי ראש עד היום. נוכח תוקפנותו המתפרצת של הנאשם, כפי שהוכחה, הגיון הדברים והשכל הישר, מובילים למסקנה כי בעת שהכה הנאשם את המתלונן, זה האחרון קיבל חבטה גם מן הקסדה. יוזכר, כי המתלונן שב וסיפר, שבעטיו של האגרוף הראשון שקיבל, הסתחרר, נפל ארצה ותודעתו התערפלה, ואף ציין כי אינו זוכר בדיוק את ההשתלשלות, אלא שחש מכות נמרצות בגופו, לרבות מאגרופיו של הנאשם ומהקסדה (ר' למשל, פרוטוקול מיום 18.03.18, עמ' 6, ש' 15). כן, ניתן להסיק שהנזק למשקף הקסדה נגרם גם הוא בעת התקיפה שתקף הנאשם את המתלונן.

53. המתלונן תיאר באופן אותנטי את תחושותיו הקשות באירוע, את הפחד שאחז בו שהנאשם יהרוג אותו. כאשר הוצגו לנאשם בעדותו תמונותיו שצולמו במקום האירוע, היה נסער מאוד וניכר בו הזיכרון הקשה של אירוע התקיפה שחווה. לאור כל הנימוקים המפורטים לעיל ומכלול הראיות שהוצגו לפניי, עדותו של המתלונן מהימנה עליי, ומסקנתי היא כי ראיות התביעה מחזקות עדות זו. מנגד, גרסתו של הנאשם נמצאה כבלתי קוהרנטית ואינה מתיישבת עם יתר הראיות בתיק.

טענת הגנה עצמית:

54. אין בידי לקבל את טענת הנאשם, כי פעל בנסיבות של הגנה עצמית.

55. התנאים לקיומה של הגנה עצמית, כפי שנקבעו בחוק ובפסיקה ענפה של בית המשפט העליון הינם: תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה; האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הנחיצות, הן ברמה האיכותית והן ברמה הכמותית; נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה (ראו, בין היתר: ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (2004); ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.9.05); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (12.12.05); ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.12)).

56. גם אם הייתה מתקבלת טענת הנאשם, כי בחלק השני של האירוע, המתלונן יזם את המגע ואף שבר לו את משקף הקסדה (טענות שדחיתי לעיל), וגם בנסיבות שבהן התקבלה עדות המאבטח לפיה לפרק זמן קצר מסוים, היו דחיפות הדדיות, לא די בכך על מנת שתתקיים ההגנה. הנאשם לא הותקף על ידי המתלונן. גם טענתו, כי חש שהוא נדרש להתגונן מבפני הנאשם, אינה סבירה בהינתן העובדה הבלתי שנויה במחלוקת שהיה עטוי מכף רגל ועד ראש בלבוש מגן. ממילא, לא היה המעשה דרוש על מנת להדוף תקיפה - לא האגרוף הראשוני וודאי לא האגרופים שבאו לאחר מכן, כשהמתלונן שרוע מדמם על הקרקע. לא היתה כל נחיצות במעשה, שהרי הנאשם יכול היה להתרחק מהמתלונן, לאחר שהמאבטח עזב את המקום, ואף לפני שהנהגים ירדו מכלי הרכב.

חבלה חמורה:

57. האם הנאשם גרם למתלונן חבלה חמורה? התשובה לכך היא בחיוב. ממכלול הראיות עולה, כי המתלונן נחבל בפניו וכי נגרמו לו מספר שברים בעצמות האף ושבר במחיצת האף עם תזוזה קלה. על כך העידו המתלונן והנאשם עצמו. הוגשו גם תעודות רפואיות (ת/2). מהראיות גם עולה, כי החבלה נגרמה עקב האגרופים שהכה הנאשם בפניו של המתלונן ומהמכה שספג מהקסדה. חבלה זו, כפי שהיא עולה מהמסמכים ומעדות המתלונן, עולה כדי הגדרתה של "חבלה חמורה", לפי סעיף 34כד לחוק העונשין.

סוף דבר:

58. מן הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, למעט האמירה המיוחסת לו בסעיף 2 לכתב האישום, ולפיכך אני מרשיעה אותו בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ט, 17 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים